

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Rs 703576 25 Rev
Sarajevo, 31.07.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Zlate Džafić, kao predsjednice vijeća, Emine Hulusija i Mirsade Čaušević - Dučić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužiteljica N. S. M. i D. M., zastupana po zakonskom zastupniku, a majci N. S. M., obje iz S., ul...., zastupani po punomoćniku Plećan Asifu, advokatu iz Sarajeva, protiv tuženih Privrednog društva Gulf Real Estate d.o.o. Sarajevo, Sarajevo resort, sa sjedištem u Pazariću, ul. Osenik bb i J. A. S. A., , svi zastupani po punomoćnicima Kačapor Fuadu, Čolak Elviru i Oruč Esadu, advokatima iz Sarajeva, radi poništenja odluke i isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 33.600,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljica protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 65 0 Rs 703576 23 Rsž od 07.04.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 31.07.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 703576 18 Rs od 28.12.2022. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:
„Utvrdjuje se da je prvotužiteljica trpila mobing na radu kod prvotuženog i J. A. S. A., u svojstvu osnivača prvotuženog i neposrednog rukovodioca, koji se prema tužiteljici ponašali diskriminirajuće, tretirajući je različito i drugačije u odnosu na druge zaposlenike i to na način: nakon što je prvotužiteljica u toku radnog odnosa javno iznijela svoje mišljenje o svom načinu odijevanja i postupcima, na način da ista ne prihvata pravila uprave o obavljanju vjerskih dužnosti u neuslovnim mjestima, kao i neprihvatanja odijevanja po instrukcijama osnivača društva Gulf Real Estate d.o.o., J. A. S. A., tj. Drugotuženog , odnosno oblačenje širokih haljina sa ugrađenom maramom koje je prvotužiteljica redovno dobijala na poklon od drugotuženog, a koje oblače selefije/vehabije, prvotužiteljica je od dana 23.01.2016. godine stalno bila predmet raznih diskriminacija i mobinga, kako od strane osnivača/drugotuženog, J. A. S. A., tako i od strane lica kojima je on dao posebna ovlaštenja iz razloga što prvotužiteljica nije u vehabijsko/selefijskoj zajednici, u kojoj je osnivač društva, drugotuženi J. A. S. A., koje su se ogledale u dodjeli radnih zadatka koji nisu u opisu poslova prvotužiteljice, a koji zadaci nisu bila dodjeljivani i ostalim zaposlenicima koji su obavljali poslove istog radnog mjesta, stalnim ubjeđivanjem da treba prihvatiti način odjevanja i obavljanja vjerskih dužnosti vehabijsko/selefijske zajednice i na kraju su preduzeli radnje donošenja rješenja o prestanku Ugovora o radu prvotužiteljici, dana 15.01.2018. godine iz razloga što je iznijela negativni komentar/mišljenje o selefijskoj zajednici i njihovim pravilima u toku radnog odnosa, čime prvotužiteljicu u odnosu na druge zaposlenike stavili u nepovoljniji položaj, ponižavajući je

samo zbog iznijetog mišljenja, čime su povrijedili njeno pravo na jednako postupanje u procesu rada.

Poništava se kao nezakonita Odluka o otkazu Ugovora o radu broj 46/18 od 15.01.2018. godine i Odluka o odbijanju zahtjeva za zaštitu prava iz radnog odnosa, broj: 120/18 od 15.02.2018. godine donesene od strane tužene, te sa nalaže prvotuženoj da uspostavi radnopravni status prvotužiteljice na poslovima radnog mjesta - ŠEF PROJEKTOG BIROA ili na slične poslove koji odgovaraju njenoj stručnoj spremi, počev od 15.01.2018. godine, pa nadalje, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, u roku od 15 dana.

Obavezuje se prvotužena da prvotužiteljici na ime neisplaćenih naknada plaća isplati iznos od 600,00 KM za mjesec februar 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.03.2018. godine, pa do isplate, iznos od 600,00 KM za mjesec mart 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.04.2018. godine, pa do isplate, iznos od 600,00 KM za mjesec april 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.05.2018. godine, pa do isplate, iznos od 600,00 KM za mjesec maj 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.06.2018. godine, iznos od 600,00 KM za mjesec juni 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.07.2018. godine, pa do isplate, iznos od 600,00 KM za mjesec juli 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.08.2018. godine, pa do isplate, iznos od 600,00 KM za mjesec avgust 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.09.2018. godine, pa do isplate, iznos od 600,00 KM za mjesec septembar 2018. godine sa zakonskom kamatom počev od 01.10.2018. godine, pa do isplate pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

Obavezuje se prvotužena da za prvotužiteljicu uplati obavezne doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 01.02.2018. godine do 30.09.2018. godine, u iznosu od 1.600,00 KM, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

Obavezuje se prvotuženi da prvotužiteljici isplati na ime nematerijalne štete:

- za štetu nastalu zbog pretrpljenog straha uslijed nezakonitog otkaza ugovora o radu, iznos od 360,00 KM, sa zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, tj. 21.03.2018. godine, pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana;

- za štetu nastalu zbog pretrpjele duševne bolove zbog povrede ugleda i časti uslijed nezakonitog otkaza ugovora o radu, iznos od 2.310,00 KM, sa zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, tj. 21.03.2018. godine, pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

Obavezuju se tuženi da prvotužiteljici solidarno isplate na ime nematerijalne štete:

- za štetu nastalu zbog pretrpjelog straha, iznos od 70,00 KM, uslijed prijevremenog porođaja prvotužiteljice, sa zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, tj. 21.03.2018. godine, pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

- za štetu nastalu zbog pretrpjele duševne bolove zbog naročito teškog invaliditeta djeteta, iznos od 20.000,00 KM, sa zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, tj. 21.03.2018. godine, pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

Obavezuju se tuženi da drugotužiteljici solidarno isplate na ime nematerijalne štete:

- za štetu nastalu zbog pretrpjelih fizičkih bolova uslijed prijevremenog porođaja njene majke-prvotužiteljice, iznos od 4.200,00 KM, sa zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, tj. 21.03.2018. godine pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana;

- za štetu nastalu zbog smanjenja životne aktivnosti, iznos od 42.000,00 KM, uslijed prijevremenog porođaja njene majke-prvotužiteljice, sa zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe, tj. 21.03.2018. godine, pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja u roku od 15 dana.

Obavezuju se tuženi da tužiteljima solidarno nadoknade troškove postupka prema odluci suda, sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Dužne su tužiteljice tuženom nadoknaditi troškove postupka u iznosu od 8.014,50 KM u roku od 15 dana.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 65 0 Rs 703576 23 Rsž od 07.04.2025. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužiteljica i potvrđena prvostepena presuda. Odbijeni su kao neosnovani zahtjevi tužiteljica i tuženih za nadoknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude reviziju su blagovremeno izjavile tužiteljice zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači tako što će se udovoljiti tužbenom zahtjevu u cijelosti uz naknadu troškova sastava revizije.

U odgovoru na reviziju tuženi su osporili navode revizije i predložili da se revizija odbije kao neosnovana uz naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. ZPP ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Nije osnovan prigovor o pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev kojim prvotужiteljica traži da se utvrdi da je trpila mobing na radu kod tuženih, da se poništi rješenje kojim joj je otkazan ugovor o radu od 15.01.2018. godine, te da se naloži prvotuženom da joj uspostavi radno pravni status na poslovima šefice projektnog biroa ili drugim odgovarajućim poslovima, da joj isplati naknadu plate za period od 01.02.2018. do 30.09.2018. godine, sa kamatama i da joj za navedeni period uplati doprinose za PIO, te da tužiteljicama nadoknadi nematerijalnu štetu uzrokovanu nezakonitim otkazom ugovora o radu i prijevremenim porodom, i nematerijalnu štetu za duševne bolove zbog naročito teškog invaliditeta djeteta, kao i nematerijalnu štetu drugotužiteljici zbog smanjenja životne aktivnosti i zbog pretrpljenih fizičkih bolova, uz naknadu troškova postupka.

Iz činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda, koja je kao pravilna i potpuna prihvatio drugostepeni sud utvrđeno je da je prvotужiteljica bila zaposlena kod prvotuženog na neodređeno vrijeme od 01.03.2015. godine, da je prvotuženi dana 03.01.2018. godine dostavio prvotужiteljici prijedlog o sporazumom prestanku radnog odnosa, da joj je odlukom prvotuženog otkazan ugovor o radu dana 15.01.2018. godine zbog organizaciono tehničkih razloga, odnosno zbog smanjenja obima poslova kod prvotuženog, te da joj je radni odnos prestao sa danom 01.02.2018. godine, a da je odlukom prvotuženog od 15.02.2018. godine odbijen prigovor tužiteljice na odluku o otkazu. Nesporno je da je tužiteljica imala prijevremeni porod dana 23.02.2016. godine, da je od tada koristila porodijsko bolovanje sve do 13.01.2018. godine, te da je vještačenjem utvrđeno da je nastala invalidnost kod drugotužiteljice posljedica prijevremenog poroda. U ovakvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji drugostepeni sud je prihvatio kao pravilne i potpune činjenične i pravne zaključke prvostepenog da je tuženi dokazao da prvotужiteljica nije trpjela mobing, a što se temelji na iskazima svjedoka B.D., S.E. i T. S., odnosno zakonskog zastupnika prvotuženog i drugotuženog, kao i iskazu A.N., iz kojih proizlazi da nije dokazano da su zaposlenici drugačije tretirani ako nisu nosili marame i duge haljine, odnosno obavljali molitve, zbog čega zaključuju da tuženi nisu drugačije tretirali tužiteljicu u odnosu na ostale zaposlenika po pitanju vjere, oblačenja i obavljanja molitve. Utvrđeno je i da je tuženi dokazao postojanje opravdanih razloga za otkazu ugovora o radu

zbog organizacionih promjena kod prvotuzenog, u skladu sa odredbama člana 96. Zakona o radu, obzirom da je prvotuzeni usvajanjem novog Pravilnik o sistematizaciji ukinuo postojanje Projektnog biroa, da je poslove istog povjerio spoljnim saradnicima, te da nije imao upražnjeno radno mjesto na koje bi zaposlio prvotuziteljicu, a u skladu sa njenom stručnom spremom i sposobnostima.

Nižestepeni sudovi cijene da je bez osnova prigovor prvotuziteljice da je odluka nezakonita jer je donesena dok je bila na porodiljskom odsustvu, nalazeći da iz dokaza proizlazi da je tužiteljici izdat izvještaj o bolovanju dana 30.01.2018. godine u kojem je kao period spriječenosti za rad naveden 15.01. do 03.02.2018. godine, pri čemu je razlog za spriječenost bolest, a odluka kojom je otkazan ugovor o radu donijeta dana 15.01.2018. godine. Stoga nižestepeni sudovi nalaze da otkaz nije dat protivno odredbama člana 63., 64. i 65. Zakona o radu, jer tužiteljica nije dokazala da se u momentu otkaza ugovora o radu koristila pravima iz porodiljskog odsustva, odnosno nije dokazala da se obratila tuženim za korištenje navedenih prava, zbog čega je odbio tužbeni zahtjev kojim je traženo da se poništi odluka o otkazu ugovora o radu kao nezakonita i da se prvotuziteljici uspostavi radno pravni status kod tuženih. Posljedično činjenici da odluka o otkazu ugovora o radu nije nezakonita, nižestepeni sudovi zaključuju da je neosnovan zahtjev za isplatu naknade plaće za period nakon prestanka radnog odnosa prvotuziteljici, kao i zahtjev za uplatu doprinosa za PIO i naknadu nematerijalne štete uzrokovane otkazom ugovora o radu. Nižestepeni sudovi su ocijenili da je neosnovan i dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu nematerijalne štete, primjenom odredaba člana 154. stav 1. ZOO, nalazeći da tužiteljice nisu dokazale postojanje uzročno posljedične veze između radnji tuženih i nastale štete. Nižestepeni sudovi nalaze da tužiteljice nisu dokazale činjenice vezane za odlazak na teren, vrijeme, lokaciju, odnosno činjenicu da su tuženi prisilili prvotuziteljicu da ide na teren, da ti poslovi nisu u opisu njenog radnog mjesta odnosno da je ista upoznala tužene da je u rizičnoj trudnoći i da se protivila radu na terenu. Sudovi ukazuju da iz nalaza i mišljenja vještaka Spahović Asima proizlazi da je u trenutku odlaska na teren konstatovano da je trudnoća uredna, da je tužiteljica u jednom momentu koristila antibiotik ali da je treći i četvrti nalaz bio uredan. Stoga sudovi nalaze da šteta koju je prvotuziteljica pretrpjela nije u uzročnoj vezi sa procesom rada kod poslodavca, odnosno da nije dokazano da je kod poslodavca došlo do propusta u obezbjeđenju uobičajenih uslova rada. Sudovi cijene da iz nalaza i mišljenja vještaka ginekologa proizlazi da psihičke i fizička trauma za vrijeme rada može imati značajan uticaj u nastajanju prijevremenog porođaja, ali da se vještak nije mogao izjasniti da li je u konkretnom slučaju do prijevremenog porođaja došlo isključivo zbog odlaska tužiteljice na teren i vožnje po makadamskom putu. Nadalje, vještak specijalista pedijatrije je konstatovao da je trudnoća kod tužiteljice bila uredna, pri čemu nije mogao sa sigurnošću isključiti mogućnost da je navedeno putovanje uzrok prijevremenog poroda. Nižestepeni sudovi zaključuju da tužiteljice nisu dokazale odgovornost tuženih za nastalu štetu, zbog čega je odbijen tužbeni zahtjev za naknadu nematerijalne štete zbog pretrpljenog straha, duševnih i fizičkih bolova zbog prijevremenog poroda i teškog invaliditeta djeteta, kao i smanjenje aktivnosti drugotuziteljice i pretrpljenih fizičkih bolova.

Prema odredbi člana 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH¹ mobing je oblik nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog.

¹ Neslužbeni pročišćeni tekst sadrži: Zakon o zabrani diskriminacije ("Službeni glasnik BiH", broj 59/09); Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o zabrani diskriminacije ("Službeni glasnik BiH", broj 66/16)

Mjera utvrđenosti postojanja ili nepostojanja navedenih činjenica u antidiskriminacijskim parnicama, shodno odredbi člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, raspoređena je tako da je na podnosiocu tužbe teret da sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokaže činjenice na osnovu kojih bi sud mogao zaključiti da ga je tuženi nejednako tretirao a koje radnje imaju ponižavajući efekat na njega, odnosno čija je svrha ili posljedica degradacija njegovih radnih uslova ili profesionalnog statusa. Tada se teret dokazivanja prebacuje na tuženu stranu, koja je sa stepenom sigurnosti dužna uvjeriti sud da se različit tretman nije dogodio, odnosno da različit tretman ima legitiman cilj (u istoj situaciji osigurao bi jednaku organizaciju posla u odnosu na druge zaposlene) i da postoji proporcionalnost između preduzete radnje i posljedice.

Protivno stanovištu iz revizije, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da prvotужiteljica nije dokazala dovoljno činjenica na kojima se sa pretežnom vjerovatnoćom mogao utemeljiti zaključak o postojanju mobinga, pa odluka o odbijanju tužbenog zahtjeva je donijeta pravilnom primjenom pravila o teretu dokazivanja iz člana 126. ZPP.

Naime, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da prvotужiteljica nije učinila vjerovanim da je drugačije tretirana u odnosu na druge uposlenike po bilo kojem drugom zaštićenom osnovu, odnosno da su tuženi vršili bilo kakvu prisilu prema njoj jer u odnosu na iskaz tužiteljice, iz iskaza svih saslušanih svjedoka proizilazi da nije bilo bilo kakve prisile prema zaposlenicima po vjerskoj osnovi, niti su tuženi postupali različito u odnosu na bilo kojeg zaposlenika koji nije praktikovao vjeru na način kako je to činio osnivač tuženog, tako da činjenične navode tužbe prvotужiteljica sa stepenom pretežne vjerovatnoće nije dokazala.

Suprotno stanovištu revizije, tuženi je u smislu člana 102. ZOR dokazao da je odluku o otkazu ugovora o radu donio iz organizacionih i ekonomskih razloga, da usvajanjem Pravilnika o sistematizaciji radnih mjesta je organizovao rad na način da je ukinuo projektni biro i angažovao spoljne saradnike, a tužiteljica u toku postupka iako je tvrdila da je mogla biti raspoređena na drugo radno mjesto nije to dokazivala, tako da nije dokazala da je postojalo radno mjesto na kojem je tužiteljica mogla biti angažovana, niti je dokazala da je došlo do prijema novih zaposlenika za rad sa stručnom spremom koju ona ima.

Prigovor da je otkaz nezakonit jer je tužiteljica bila na bolovanju u vrijeme kada joj je dat otkaz, je bez osnova. Tačno je da privremena spriječenost za rad zbog bolesti ili povrede nije opravdan razlog za otkaz (član 98. st. 1. tačka a. ZOR). To međutim ne znači da se radniku ne može dati otkaz dok je na bolovanju (izuzetak je bolovanje zbog ozljede na radu ili profesionalne bolesti u smislu čl. 71. st. 1. ZOR-a, o čemu ovdje nije riječ). Prema tome bolovanje ne sprječava davanje ni redovnog što je to u ovom predmetu slučaj, niti vanrednog otkaza, jer je u konkretnom slučaju, razlog kojim je opravdan otkaz je organizacione i ekonomske prirode, a ne bolovanje.

Ni prigovor iz člana 23., 24., 25. i 31. Zakona o vijeću zaposlenika², odnosno odredbe člana 119. Zakona o radu, koji se ponavlja u toku prvostepenog i žalbenog postupka, a koje nižestepeni sudovi odbijaju, da Sindikat ili vijeće zaposlenika nisu bili konsultovani u vezi s odlukom o otkazu je bez osnova, kako to pravilno zaključuje drugostepeni sud, obzirom da u toku dokaznog postupka nije dokazivano, niti je dokazano, da kod tuženog postoji formirano vijeće zaposlenika ili sindikat, tada se tuženi prilikom donošenja odluke nije morao obraćati vijeću zaposlenika ili sindikatu. Pored navedenog, takva obaveza ne postoji kada se radi o

²² "Sl.novine F BiH", broj 38/04

zaposleniku koji ne predstavlja zaštićenu grupu iz člana 26. istog zakona, pri čemu nije dokazano da je otkaz dat zaposlenicima koji čine više od 10% zaposlenika, odnosno najmanje petorici zaposlenika.

U odnosu na zahtjev prvotужiteljice za naknadu nematerijalne štete to pravo postoji u smislu člana 93. stav 2. Zakona o radu³, ukoliko postoji odgovornost poslodavca za povredu prava radnika iz radnog odnosa. U smislu odredbe člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima onaj ko drugom prouzrokuje štetu dužan je tu štetu i nadoknaditi izuzev ako dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice. Osnov odgovornosti je krivica poslodavca za štetnu radnju ili propuštanja preduzimanja radnje, odnosno rizik od opasne stvari čiji je imalac poslodavac ili rizik od obavljanja opasne djelatnosti kojom se poslodavac bavi. Naime, kada je izostala utvrđena povreda prava i nezakonito postupanje od strane poslodavca, tada u smislu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima u vezi sa članovima 154. i 155. Zakona o obligacionim odnosima, pravilan je zaključak nižestepeni sudova da cijeneći i sve okolnosti vezane za radni odnos i njegov prestanak, nema osnova za dosuđenje nematerijalne štete uzrokovane nezakonitim otkazom ugovora o radu. Nadalje, u konkretnom slučaju, odgovornost poslodavca za štetu kada je u pitanju odlazak vozilom na gradilište po makadamskom putu, sama po sebi ne predstavlja opasnu djelatnost pa za ovu štetu poslodavac odgovara po principu subjektivne odgovornosti kako to pravilno i zaključuju nižestepeni sudovi. Dakle, kod utvrđenja da tuženi kao poslodavac nije imao saznanja da se radi o rizičnoj trudnoći kod prvotужiteljice, da je trudnoća bila uredna, da je posljednji nalaz bio uredan i da je prvotужiteljica izjavila da se dobro osjeća, da nije sa sigurnošću utvrđeno da je do prijevremenog poroda došlo zbog vožnje po makadamu, da odlazak na gradilište nije izvan okvira poslova koje obavlja tužiteljica kao projektant u građevinskoj firmi, tada je pravilan zaključak nižestepeni sudova da nisu dokazani propusti kod tuženog u vezi sa obezbjeđivanjem uobičajenih uslova rada. Prema tome kako u postupku nije dokazana odgovornost tuženog za nematerijalnu štetu koju su tužiteljice pretrpjele tada su nižestepeni sudovi osnovano odbili tužbeni zahtjev.

Kako ne postoje razlozi revizije zbog kojih je izjavljena, a ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti valjalo je reviziju kao neosnovanu odbiti primjenom odredbe člana 248. ZPP.

U skladu sa članom 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužiteljica za naknadu troškova za sastav revizije, s obzirom da nisu postigle uspjeh u revizijskom postupku, a u skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tuženih za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju jer ova radnja nije bila potrebna radi vođenja ove parnice.

Predsjednica vijeća
Zlata Džafić, s.r.

³ („Službene novine F BiH“, br. 33/16, 89/18, 23/20,31/20,49/21,103/21,44/22, 39/24)